



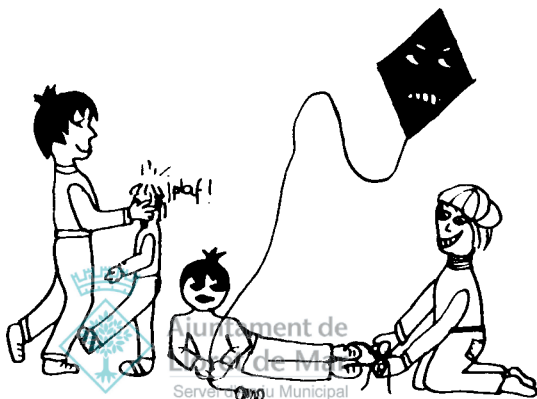
### L' ESTEL QUE JO VULL

*L'estel que jo veig  
és negre;  
el meu, és viu i alegre  
i vol fugir  
cap a les estrelles  
del cel.*

*Aquell, vol somriure  
i fa una ganyota grotesca  
enviant des dels aires  
llamps i trons  
i pedra traidora  
que posa trist a tothom.*

*El meu, s'enfila  
alegre i senzill,  
traspasa els núvols,  
i els àngels  
l'esperen amb un somris.  
Envia pluges, i pa i alegria,  
i els infants desitgen  
que torni a venir  
per jugar amb ells a la sorra,  
i córrer, i saltar, i viure,  
i ésser feliç.*

JESUS PAU i SOLER



### A MN. NARCIS GISPERT, EN ELS SEUS CINQUANTA ANYS DE SACERDOCI

*Fa cinquanta anys que anàveu a la taula  
del Sacrifici Incruent i aquell pa blanc  
convertíeu en Crist amb la paraula,  
i el fruit de la vinya es feia sang.*

*Vindrien temps difícils. L'alegria  
del sacerdocí encetat seria breu.  
La guerra fratricida que seguia  
tal volta us acostava més a Déu.*

*Arrelats a una fe sincera, invicta,  
molts trobaren la mort i el cel promés  
tot essent acusats d'un sol delictes:  
d'ésser fidels a Déu sens por de res.*

*Més tard tornà a florir la primavera.  
Es referen els temples i els altars  
i ja no fou un perill ésser prevere  
i la fe retornava a moltes llars.*

*Van arribar a Lloret, vila quieta,  
llavors distant de l'actual tragi.  
Vàreu trobar l'església mig desfeta  
i començàreu, de nou, a fer camí.*

*Mentre exercíeu el vostre sacerdocí,  
Lloret creixia al ritme del progrés  
i parlava d'empresa i de negoci,  
d'hotels i de turisme i de diners ...*

*I haguéreu d'ensenyar a fer compatible  
el món material i l'esperit  
i a valorar no sols el que és sensible  
sinó el que té, de veritat, sentit.*

*Així han passat els anys i ha tret florida  
el vostre esforç mostrant el camí dret.  
Ja teniu encastrada vostra vida  
en la història moderna de Lloret.*

*I aquest cinquantenari que ara arriba  
no sols és un record que té el seu pes,  
sinó que és l'ocasió més emotiva  
per dir-vos tots plegats: Moltes mercès!*

JOAN DOMENECH MONER  
Lloret, desembre de 1.983

### LES FINESTRES QUE GUARIM MÉS ENLLA DELS LIMITS

*Renaixença de l'home?  
Hem tingut la clarividència total  
en un mar d'angoixes fresques,  
hem sublimat la pura imaginació  
en un pleniluni perfecta per el sàbat.  
Una nit de confiança astral.  
El missatge d'energia que confueix  
en la gran obertura del cervell en estat còsmic;  
l'escapada en el temps que ens retorna a l'espai  
de l'inici, és l'etern retorn que sofreix la vida  
en giravoltar sempre sobre el mateix punt.  
L'alternativa de l'incoscient s'alça potent  
com a resposta al caos de lo tangible,  
simbologia de llibertat en un contexte ple de limitacions  
El somni premonitori és potser la senyal  
que armonitza el tot en el silenci del camí.  
¿Cal seguir l'estela de la irrealitat,  
o tornem al topisme del dubte?*

Oriol Serrallonga